

РЕШЕНИЕ

№ 440

гр. Пловдив, 20.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Светлана Ив. Изева Въззивно гражданско дело
№ 20215300501863 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл.358 и сл.от ГПК.

Обжалвано е Решение № 260940/23.03.21г.,постановено по гр.д.№ 504/20г.по описа на ПдРС,1-ви гр.с.,с което е признато за незаконно и отменено като такова уволнението на ЕК. Д. Д.,ЕГН-*****,гр.Пловдив,извършено със Заповед № РД-06-20/04.11.2019г.на Началника на Регионално управление по образованието (РУО)–Пловдив,с която ☐ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено трудовото ☐ правоотношение на осн.чл.330,ал.2,т.6 от КТ,считано от 15.11.19г. и е възстановена ЕК. Д. Д. на заеманата преди уволнението длъжност „****” на Основно училище „Пенчо Славейков“–гр.Пловдив.

Жалбоподателят-Основно училище „Пенчо Славейков“,БУЛСТАТ-000453157,гр.Пловдив чрез пълномощника си адв.Т.Д. счита решението за незаконосъобразно,неправилно и постановено при нарушения на материалния и процесуалния закон по подробно изложени в жалбата съображения и моли съда да го отмени,като отхвърли всички предявени иски - по чл.344,ал.1,т.1 и 2 от КТ като неоснователни.Претендира направените пред двете инстанции разноски.

Въззиваемата ЕК. Д. Д. чрез процесуалния си представител адв.Кр.Г. изразява

становище за неоснователност на въззивната жалба по подробно развити в писмен отговор аргументи.Иска ПдОС да потвърди атакуваното решение изцяло.Представя писмени доказателства.Претендира разноски за адв.възнаграждение на осн.чл.38,ал.2 от ЗА в размер над минималния,посочен в списък на разноските по чл.80 от ГПК.

Постъпила е и частна жалба от ЕК. Д. Д. и нейният пълномощник адв.Г. против определение № 262947/08.06.21г.,постановено по гр.д.№ 504/20г.на ПдРС,1-ви гр.с.,с което в производство по чл.248 от ГПК е изменено Решение № 260940/23.03.21г.в частта му за разноските,като е намален размерът на присъденото на осн.чл.38,ал.1,т.3 от ЗА адв.възнаграждение на адв.Кр.Г. от 2100лв.на 1500лв.По изложени подробни съображения в частната жалба се иска отмяната на атакуваното определение като неправилно,немотивирано и незаконосъобразно.

Ответникът по частната жалба Основно училище „Пенчо Славейков“-гр.Пловдив изразява в писмен отговор становище за неоснователност на същата.Прилага за сведение на съда решение на РС-Варна.

ПдОС,след преценка на събраните по делото доказателства, допустимостта и основателността на жалбата, намира за установено следното:

Въззивната и частната жалби са подадени в законния срок от легитимирани страни,имащи правен интерес от обжалване на атакуваните съдебни актове,поради което са процесуално допустими.

1.По въззивната жалба на Основно училище „Пенчо Славейков“-гр.Пловдив:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението,а по допустимостта–в обжалваната му част,като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Атакуваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Пред ПРС са предявени от ЕК. Д. Д. против ОУ „Пенчо Славейков“-гр.Пловдив обективно съединени иски с правно основание чл.344,ал.1,т.1 и 2 от КТ.

Не се спори между страните,че въз основа на конкурс и Споразумение № ЧР-02-6/30.01.2015г.(приложено по делото),сключено с Регионалния инспекторат по образованието,понастоящем РУО–Пловдив,представяван от Началника му А. П. и считано от 03.02.2014г.,ищцата е заемала длъжността „***“ на Основно училище „Пенчо Славейков“-гр.Пловдив за неопределен срок на основание чл.107 във вр. с чл.89 и чл.96,ал.1 от КТ.

След извършени проверки в училището от РУО-Пловдив са констатирани нарушения,извършени от ищцата,за което на същата е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ със Заповед № РД-06-20/04.11.19г.,като ТПО е прекратено на осн.чл.330,ал.2,т.6 от КТ, считано от 15.11.19г.До ищцата е изпратена нотариална

покана, връчена ѝ на 04.11.19г. относно издадената заповед за уволнение. Самата уволнителна заповед е връчена на 15.11.19г. в 13,15ч. на пълномощника на ищцата адв. Г. в кантората на нотариус М.П., като върху самата заповед пълномощникът на ищцата от нейно име е декларирал, че към момента на връчване на заповедта Д. се ползва от закрилата на чл.333 от КТ, тъй като: ползва разрешен отпуск за временна нетрудоспособност от 11.11. до 17.11.19г. съобразно болничен лист № Е20198973651 и е член на ръководен избран синдикален орган, изграден на териториален и отраслов принцип-председател на синдикална организация „Образование и наука“, гр. Пловдив към Синдикат „Спартак“.

В исковата молба се твърди незаконосъобразност на уволнението поради нарушение на разпоредби на КТ, а именно:

-нарушение на чл.333, ал.1, т.4 от КТ, доколкото ищцата била уволнена без да бъде поискано предварително разрешение от Инспекцията по труда, гр. Пловдив, а ищцата се е ползвала със закрилата по чл.333 от КТ поради ползването на разрешен непрекъснат отпуск по болест за периода 04.11.2019г.- 17.11.2019г. вкл. Разрешение от ИТ Пловдив било поискано, но за друг ползван от ищцата отпуск по болест за предходен период 24.06.2019г.- 08.07.2019г., касаещ учебната година 2018/2019г.

-нарушение на чл.333, ал.3 от КТ, тъй като към момента на уволнението ищцата е била член на синдикално ръководство на териториален и отраслов избран синдикален орган, а именно председател на Синдикалната организация „Образование и наука“ - гр. Пловдив към Синдикат Спартак, което обстоятелство било декларирано писмено от ищцата при връчване на уволнителната заповед, посредством изписването му върху нея, както и повторно със Заявление вх. № АД-02-844/15.11.19г. в 14,09 часа, с приложено към него надлежно удостоверение изх. № 23/14.11.2019г. от Синдикат Спартак, от което е видно, че ищцата е избрана на въпросната синдикална длъжност от 03.10.2019г. - близо месец и половина преди уволнението, като Началникът на РУО-Пловдив не изпълнил задължението си по чл. 333, ал.3 от КТ да поиска предварително съгласие от УС на Синдикат Спартак за уволнението на ищцата.

-уволнението било извършено при злоупотреба с право, превратно упражняване на власт/права, тормоз по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. и дискриминация по см. на чл.4 от ЗЗДискр. (пряка и/или непряка по признак лично и/или обществено положение) от Началника на РУО-Пловдив, в качеството му на горестоящ на работодателя орган, тъй като Началникът на РУО-Пловдив И. К. е целяла да прекрати ТПО на Д. с цел противоправно да я увреди, доколкото е знаела, че към момента на уволнението същата се е ползвала от закрилата на чл.333, ал.1, т.4 от КТ и не е поискала от Инспекцията по труда разрешение по чл.333 от КТ за уволнение при ползването на последния разрешен отпуск и въпреки това е предприел уволнение. Освен това в нарушение на чл.9, ал.1 и сл. от Правилника за устройството и функциите на регионалните управления на образованието, издаден от Министъра на образованието и науката, К. не оказала методическа подкрепа на ищцата, ако е счела, че същата има пропуски и административни

затруднения при управлението на училището по повод описаните в процесията уволнителна заповед деяния, а директно прекратила ТПО с процесната заповед, с ясна цел да я уволни, въпреки закона.

- нарушение на чл.193 и чл.195 от КТ, тъй като не бил даден разумен срок от Началника на РУО-Пловдив за писмени обяснения от ищцата, както и не били поискани писмени обяснения за някои деяния. Освен това дисциплинарната отговорност била ангажирана извън законните срокове, а заповедта била немотивирана и неясна.

- описаните деяния в уволнителната заповед не били извършени от ищцата, като ако съществували някои административни неточности, същите били изцяло формални/технически, а наложеното наказание било прекомерно и несъразмерно тежко, тъй като поведението на ищцата било добросъвестно, доколкото същата отстранявала бързо и своевременно констатираните пропуски. За работодателя не били настъпили никакви вреди, и такива не се твърдели в уволнителната заповед. Освен това дисциплинарното минало на ищцата било чисто, като последната дори била награждавана за дейността си като директор, а двете предходни наложени ѝ дисциплинарни наказания-забележка и предупреждение за уволнение, взети предвид от наказващия орган, били обжалвани и не били влезли в сила, като първото от тях било отменено от ПдРС.

Ответникът е оспорил исквете по основание и размер. Твърденията му са, че за дисциплинарното уволнение на ищцата било поискано и получено писмено разрешение на Инспекцията по труда, с което висшестоящият орган изпълнил изискването на чл.333, ал.1, т.4 от КТ.

Искането за закрила на ищцата като член на синдикалното ръководство на териториален и отраслов избран синдикален орган - Председател на Синдикалната организация „Образование и наука“ - гр.Пловдив към Синдикат Спартак било несъстоятелно, тъй като този синдикат бил нелегитимен и нямал национална представителност. Освен това Синдикат Спартак нямал нищо общо със структурата на ОУ „Пенчо Славейков“, както и със структурата на по-горестоящия орган РУО-Пловдив, като участието на ищцата Д. в този синдикат не ѝ давало право на предварителна закрила. Не отговаряло на истината и твърдението в ИМ, че към момента на уволнението на ищцата в ответното ОУ Пенчо Славейков имало секция на синдикат Спартак, като се твърди, че такава секция не е имало нито преди, нито тогава, нито към настоящия момент.

По твърденията за злоупотреба с право, превратно упражняване на власт/права, тормоз по смисъла на §1, т.1 от ЗЗДискр. и дискриминация по смисъла на чл.4 от ЗЗДискр (пряка и/или непряка по признак лично и /или обществено положение) от Началника на РУО-Пловдив в качеството ѝ на горестоящ на работодателя орган се посочва, че ищцата се намирала в болничен, който бил продължение на предходен болничен и който съзнателно била укрила, като не го депозирала нито в ответното училище, нито при висшестоящия орган, а го задържала у себе си, за да го използва при връчването на заповедта при

нотариуса.Нещо повече - ищцата се била поставила в положение на болнични непрекъснато в много дълги периоди от време. Освен това Началникът на РУО бил поискал и получил разрешение от инспекцията по труда именно за визираните в заповедта за уволнение нарушения с нарушител ищцата.Очевидно било желанието на ищцата да злоупотребява с права и да черпи права от собственото си противоправно поведение.

Твърдението в исковата молба,че имало злоупотреба с право,тъй като Началникът на РУО Пловдив не бил оказал методическа подкрепа на ищцата, било несъстоятелно.Нямало искане от страна на ищцата,на което да не било отговорено адекватно от страна на РУО.

Всички нарушения,посочени подробно в уволнителната заповед били извършени от ищцата и тя била наказана за собственото си противоправно поведение,извършено с действия и/или бездействия,които са достатъчно тежки, за да обосноват налагането на дисциплинарно уволнение.

По делото са представени голям брой писмени доказателства и са разпитани шест свидетеля.

Районният съд е разгледал първото възражение на ищцата за нарушение на чл.333,ал.1,т.4 от КТ,че е била уволнена по време на ползването на разрешения й отпуск по болест,без работодателят да е поискал предварителното разрешение на Инспекцията по труда, като по този начин същия не е преодолял предварителната закрита при уволнение.Намерил е възражението за основателно,като е приел, че не се касае за продължен болничен лист,издаден на ищцата, а за нов отпуск по болест, доколкото след приключване на отпуска за временна нетрудоспособност ищцата се е завърнала на работа на 12.09.2019г.и излезнала в нов болничен,считано от 03.11.2019г. Поради това и на осн.чл.344,ал.3 от КТ съдът е отменил заповедта за уволнение като незаконна само на това основание,без да разглежда трудовия спор по същество.

Настоящата инстанция намира за правилни изводите,до които е стигнал първостепенния съд и ги споделя напълно.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява,че действително ищцата Д. се е намирала за продължителен период в отпуск по болест-от 04.06.19г.до 11.09.19г.включително.В този период Началникът на РУО-Пловдив е поискал с писмо от 03.07.19г.от Инспекцията по труда предварително разрешение за прекратяване на ТПО с Е.Д. на осн.чл.333,ал.1,т.4 от КТ,което е индичия,че към този момент наказващия орган е имал намерение да проведе дисциплинарно производство по отношение на ищцата и да я уволни дисциплинарно.Видно от писмо от 27.11.19г.от ГИТ,приложено по делото,с писмо от 08.07.19г. от ИТ е дадено предварително разрешение за прекратяване на трудовото правоотношение с Д.,поради което за Началника на РУО-Пловдив не е имало пречка да наложи дисциплинарното наказание „уволнение“ на ищцата,въпреки че се е намирала в отпуск по болест към този момент.Това обаче не е направено и на 12.09.19г.Д. се е върнала

на работа,като е работила до 03.11.19г.

От 04.11.19г.до 10.11.19г.ищцата е била в отпуск по болест,за което ѝ е издаден болничен лист № Е 20198973621 от 04.11.19г.Същият очевидно е бил представен,при това в срок,на работодателя,тъй като е заведен в дневника на приетите болнични листове под № 210 от 06.11.19г.Този болничен лист (първичен) е бил продължен с болничен лист № Е20198973651,издаден на 12.11.19г.,с който ищцата е в отпуск по болест от 11.11.19г.до 17.11.19г.Той също е представен на работодателя в срок и заведен в дневника на приетите болнични листове под № 216 от 13.11.19г.Т.е.към момента на връчването на заповедта за уволнение на 15.11.19г.ответното училище е било уведомено,че ищцата е в отпуск по болест.За това е уведомено и РУО-Пловдив,на което са изпратени придружителни писма изх.№ РД-25-2132/06.11.19г и изх.№ РД-25-2147/13.11.19г.от В.С.,ЗДУД на ОУ„Пенчо Славейков“-гр.Пловдив с приложени копия от цитираните по-горе болнични листове.Посочените писмени доказателства изцяло опровергават застъпваната във всички становища на ответника теза,че Д. съзнателно е укрила болничния лист за периода на временната си нетрудоспособност от 11.11.до 17.11.19г.и не го е депозирала нито в предприятието,нито пред висшестоящия орган,за да го задържи и представи при връчването на уволнителната заповед пред нотариуса.Няма данни по делото така цитираните болнични листове да са били оспорени от работодателя.

Разпоредбата на чл.333,ал.1 от КТ предвижда,че дисциплинарно уволнение на работник или служител (по чл.330,ал.2,т.6 от КТ),какъвто е и настоящият случай,може да се извърши от работодателя при започнато ползване на разрешения му отпуск само след предварително разрешение от инспекцията по труда за всеки отделен случай (чл.333,ал.1,т.4 от КТ).Тази разпоредба е императивна и има за цел осигуряване на свободата и закрилата на труда.Закрилата обаче е ограничена във времето-тя се отнася към момента на връчване на заповедта за уволнение-чл.333,ал.7 от КТ.Следователно разрешение за дисциплинарното уволнение на Д. е следвало да бъде поискано и дадено към 15.11.19г.,доколкото към този момент ищцата се е намирала в отпуск по болест.Този отпуск поради временна нетрудоспособност обаче не може да се съотнесе към поисканото и дадено от ИТ разрешение за уволнение от 08.07.19г.,тъй като към онзи момент-08.07.19г.Д. е ползвала друг отпуск по болест,касаещ различен период и който е приключил с изтичането на болничния и връщането на ищцата на работа на 12.09.19г.В този период работодателят е имал възможността да приключи започналата процедура по дисциплинарното производство на ищцата,като се възползва от даденото му предварително разрешение от ИТ.След като не е наложил дисциплинарно наказание на ищцата в периода на ползване от същата на отпуск по болест,работодателят е могъл да направи това в следващия период,когато Д. се е върнала на работа-от 12.09.19г,при което не му е било необходимо да иска предварително съгласие от ИТ.И в този период от време обаче Началникът на РУО-Пловдив не е наложил дисциплинарно наказание.Направил е това едва когато Д. е излязла в друг отпуск по болест,считано от 04.11.19г.Между двата периода,в които тя е била в отпуск по болест,тя е простирила работната си сила в продължение на два месеца.Настоящата инстанция не

споделя становището на жалбоподателя, че се касае за „каскадни болнични листове“, издавани на ищцата, с едно „незначително прекъсване“. Прекъсването би било незначително, ако се касаеше за няколко дни, в които ищцата да се върне на работа и отново да излезе в отпуск по болест, но не и когато същата е работила в продължение на повече от два месеца.

Правилно районният съд е приел, че в случая не се касае за продължен болничен лист, а за нов отпуск по болест, в който Д. е излязла два месеца след приключването на предходния отпуск по болест и работодателят е следвало да иска ново предварително разрешение от ИТ, което да важи към момента на уволнението на ищцата-15.11.19г. Такова съгласие не е било поискано преди уволнението ѝ, поради което и на осн. чл. 344, ал. 3 от КТ съдът е отменил заповедта за уволнение като незаконна само на това основание, без да разглежда трудовия спор по същество, като е намерил за безпредметно да се произнася по останалите наведени основания за отмяна.

Доколкото въззивната инстанция споделя изцяло изводите на районния съд, атакуваното решение следва да се потвърди като правилно и законосъобразно.

2. По частната жалба на Е.Д. и адв.Г. против определение №262947/08.06.21г.:

Пред първоинстанционният съд ищцата Д. е представлявана от адв.К.Г. с представено по делото пълномощно и договор за правна защита и съдействие, от което е видно, че адвокатската защита се оказва безплатно на осн. чл. 38, ал. 1, т. 3, пр. 2 от ЗА. Представен е и списък на разноските, с който се претендира адв. възнаграждение в размер на 2000 лв. за безплатно оказаната правна помощ. Във връзка с представянето на списъка по чл. 80 от ГПК ответникът по частната жалба възразява, че този списък, макар и представян три пъти, бил депозиран винаги по начин, по който ответникът да не го види и да не вземе становище по него. Това възражение е неоснователно, тъй като задължение на всяка страна по делото е да следи за хода на същото и своевременно да реагира на представяните, респ. ангажираните от другата страна доказателства, независимо от техния обем, (когато се касае за писмени доказателства).

С обжалваното решение ПдРС е присъдил на адв.Г. адв. възнаграждение по цитирания член от ЗА в размер на 2100 лв. като е взел предвид фактическата и правна сложност на делото, провеждането на четири заседания, осъществената от адвоката процесуална активност, представения по делото списък с разноските и липсата на възражение от страна на другата страна за прекомерност на адв. възнаграждение.

С въззивната жалба ответникът в първоинстанционното производство-ОУ „Пенчо Славейков“-Пловдив е възразил относно размера на присъдените на ищцата разноски за адв. възнаграждение, което възражение ПдРС е приел като инкорпорирана в жалбата молба по чл. 248 от ГПК и се е произнесъл по нея с обжалваното определение № 262947/08.06.21г. С определението си, предмет на обжалване с частната жалба, районният съд е изменил Решение № 260940/23.03.21г. в частта му за разноските, като е намалил размера на присъденото на

осн.чл.38,ал.1,т.3 от ЗА адв.възнаграждение на адв.Кр.Г. от 2100лв.на 1500лв.В мотивите си съдът е посочил,че минималният размер на адв.възнаграждение по чл.38,ал.2 от ЗА съобразно НМРАВ № 1/04г. е МРЗ,който за 2020г.е 610лв.Приел е,че на пълномощника на ищцата следва да се определи по-високо от минималния размер възнаграждение поради правната и фактическа сложност на делото,доколкото се касае за иск за дисциплинарно уволнение,като в уволнителната заповед са описани множество дисц.нарушения,проведени са пет на брой съдебни заседания с проявена процесуална активност от страна на пълномощника на ищцата,но в конкретния случай все пак била налице прекомерност,поради което съдът е редуцирал присъденото адв.възнаграждение от 2100лв.на 1500лв.

В частната жалба се излагат възражения в няколко насоки: Съдът нямал правомощия без своевременно наведено от страната възражение по чл.78,ал.5 от ГПК да намалва поради прекомерност присъденото адв.възнаграждение; съдът нямал правомощия служебно по своя инициатива,без изрично иницирано пред него от страната производство по чл.248 от ГПК да провежда такова; възражението по чл.78,ал.5 от ГПК било бланкетно и не следвало да се уважава според практиката на ВКС; съдебното определение по чл.248 от ГПК не било мотивирано.Цитирана е съдебна практика в подкрепа на тези възражения.

На първо място настоящата инстанция счита,че действително съдът не разполага с правомощия да се произнася служебно по своя инициатива по изменение на решението в частта на разноските в производство по чл.248 от ГПК,без надлежно сезиране от страна по делото.В случая обаче такова сезиране е налице и то е направено от ответника с въззивната жалба.Правилно районният съд е приел,че във въззивната жалба е инкорпорирано искане по чл.248 от ГПК,по което е компетентен да се произнесе той,независимо че жалбата е адресирана до въззивния съд.

Що се отнася до застъпването от пълномощника на въззиваемата Д. становище,че съдът нямал правомощия да намалва поради прекомерност присъденото адв.възнаграждение без своевременно направено от страната възражение по чл.78,ал.5 от ГПК,(каквото действително не е направено пред първата инстанция),въззивният съд намира следното:

В случая се претендира адвокатско възнаграждение,осъществено като безплатно по реда на чл.38,ал.2 от ЗА във вр.с чл.38,ал.1,т.3,предл.2-ро от ЗА.

Същественото при присъждане на адв.възнаграждение по този ред,което го отличава от адв.възнаграждение по чл.78 от ГПК е,че размерът му се определя единствено от съда, а не от страната,която го претендира.При определянето на размера на възнаграждението по чл.38 от ЗА съдът е ограничен дотолкова,че не може да определи размер под посочения с Наредбата минимален размер-то „следва да е в размер,не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36,ал.2 от ЗА“(чл.38,ал.2 от ЗА).От тази разпоредба се налага извода,че съдът не е ограничен да определя адв.възнаграждение над минималните стойности по НМРАВ по негова преценка с оглед фактическата и правна сложност на делото и положения от адвоката труд.Няма пречка и да се договори размер на адв.възнаграждение,въпреки,че

помощта е безплатна,но така посоченото от страната възнаграждение не обвързва съда,а само определя рамките на претенцията,след като така е поискана от страната.Т.е. съдът сам определя възнаграждението,като единствено не може да го определя под минимума по Наредбата,но може да присъжда по-висок размер по своя преценка.

Предвид изложеното настоящата инстанция намира,че при претендиране на адв.възнаграждение на осн.чл.38,ал.2 от ЗА другата страна не е длъжна да прави възражение за прекомерност по чл.78,ал.5 от ГПК в приетия в съдебната практика срок като условие за подаване на молба по чл.248 от ГПК при прекомерност на адв.възнаграждение.След като определянето на размера на възнаграждението по чл.38,ал.2 от ЗА е прерогатив единствено на съда,то другата страна е в невъзможност да направи възражение по чл.78,ал.5 от ГПК до даване ход на съдебните прения,тъй като съдът определя размера на адв.възнаграждение с решението си.Така най-ранният момент,в който другата страна може да направи такова възражение,е след като получи препис от решението,включително може да го направи и с въззивната жалба.В настоящия случай размерът на претендираното от пълномощника на ищцата възнаграждение е посочено не в договора за правна защита и съдействие,а в списъка за разноските,но дори и да се приеме този размер от 2000лв.,той,както бе отбелязано по-горе,не обвързва съда,който може да присъди както този размер,така и друг в зависимост от преценката си.При посочен от претендиращата адв.възнаграждение страна размер на възнаграждението,другата страна има вече възможност да прави възражение за прекомерност с оглед посоченото в списъка по чл.80 от ГПК възнаграждение,но дори и да не направи такова,това не е основание да ѝ се откаже произнасяне по молба по чл.248 от ГПК за изменение на решението в частта за разноските поради прекомерност на адв.възнаграждение,щом като съдът не е обвързан с посочения в списъка за разноските размер.

Въззивната инстанция не намира направеното с инкорпорираната във въззивната жалба искане за изменение на решението по чл.248 от ГПК за бланкетно,като счита,че ответникът го е мотивирал в достатъчна степен.

По отношение на направеното с отговора на частната жалба възражение,че по делото липсват доказателства за това,че ищцата и представляващият я адвокат са „близки“ по см.на чл.38,ал.1,т.3,пр.2-ро от ЗА,то съдебната практика е константна и според нея е достатъчно адвокатът да представи сключен между него и страната договор за правна защита и съдействие,в който да е отбелязано,че договореното възражение е безплатно на осн.чл.38,ал.1,т.3,пр.2-ро от ЗА,без да е необходимо да се доказва обстоятелството,че доверителят е близък на адвоката.

Що се отнася до намаленият с атакуваното определение размер на адв.възнаграждение от първоначално определеният от 2100лв.на 1500лв.,настоящата инстанция намира същият за правилно определен.Действително делото е с фактическа и правна сложност,с голям обем от писмени доказателства,проведени са пет съдебни заседания,като са разпитани петима свидетели,пълномощникът се е явявал на

заседанията,изготвял е писмени становища и е проявявал процесуална активност,но все пак при определянето на размера на възнаграждението следва да се съобрази и какъв е минималният размер на възнаграждението,предвиден за трудови спорове по НМРАВ.В случая размер от 2100лв.за адв.възнаграждение е три пъти и половина над минималния размер по Наредбата.Фактическата и правна сложност на делото не обосновава толкова висок размер на адв.възнаграждение,като въззивната инстанция също приема размера от 1500лв.за достатъчен и съобразен както със сложността на делото,така и с проявената от пълномощника процесуална активност.Ето защо обжалваното определение като законосъобразно следва да се потвърди.

Разноски:

С оглед изхода на спора разноски по въззивната жалба се дължат от жалбоподателя на въззиваемата страна,доколкото са претендирани с ДПЗС на осн.чл.38,ал.2 от ЗА във вр.с чл.38,ал.1,т.3,пр.2-ро от ЗА.Представен е списък на разноските,с който се иска съдът да определи на пълномощника адв.възнаграждение над минималното-1500лв.Това е размерът,който е присъден в първоинстанционното производство.

Както бе изложено по-горе,съдът не е обвързан с така посочения размер.Настоящата инстанция намира,че адв.възнаграждение следва да се определи над предвидения в чл.9 от НМРАВ минимум по изложените по-горе съображения относно фактическата и правна сложност на делото,но в размер от 1000лв.,по-нисък от определения в първата инстанция такъв от 1500лв.,тъй като пред въззивната инстанция се е провело едно единствено редовно съд.заседание,без събиране на други доказателства (с изключение на две приети писм.доказателства).Следва да се отчете също,че ПдРС е уважил иска на процесуално основание,без да разглежда спора по същество,което се е отразило и на изложените във въззивната жалба,съответно в отговора на въззивната жалба съображения на страните,ограничени до констатираното от съда нарушение на разпоредбата на чл.333,ал.4 от КТ.Следва да се присъдят на адв.Г. разноски пред въззивната инстанция така ,както са определени по-горе-в размер на 1000лв.

По отношение на частната жалба разноски не са претендирани,а не се и дължат предвид константната практика на ВКС по отношение на разноските в производствата по чл.248 от ГПК.

Водим от горните мотиви,Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260940/23.03.21г.,постановено по гр.д.№ 504/20г.по описа на ПдРС,1-ви гр.с.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 262947/08.06.21г.,постановено по гр.д.№ 504/20г.на ПдРС,1-ви гр.с.

О С Ъ Ж Д А Основно училище,„Пенчо Славейков“-гр.Пловдив,БУЛСТАТ-000453157,да заплати на адв.К.Д. Г. от АК-Пловдив,с адрес на упражняване на дейността-гр.Пловдив,ул.“** *”,адвокатско възнаграждение на осн.чл.38,ал.2 във вр.с чл.38,ал.1,т.1,пр.2-ро от ЗА в размер на 1000(хиляда)лв.пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от съобщението,че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____